

ॐ ६ (क) ॐ

[संवत् २०५३ सालको पुरस्कार 'जगदम्बा-श्री' प्राप्त गर्ने म्यान्मा (बर्मा)का श्री ठाकुरप्रसाद गुरागाईं नेपाल पुग्न ढिलो भएको कारण त्यस सालको 'मदन पुरस्कार' र 'जगदम्बा-श्री'को समर्पण दुई अलग समारोहमा हुन गएको थियो । त्यसअनुसार त्यस सालको 'मदन पुरस्कार' 'नेपाली राष्ट्रिय रुन्डा' भन्ने ग्रन्थको लागि त्यसका रचयिता श्री दयाराम श्रेष्ठलाई समर्पण गर्न संवत् २०५४ साल आश्विन २१ गतेका दिन आयोजित समारोहमा गुठीका अध्यक्षले गर्नुभएको स्वागत-भाषण । यो भाषण 'नेपाली' त्रैमासिक अङ्क १५२ वाट उद्धृत गरिएको हो ।]

ॐ असतोमा सद्गमयः तमसोमा ज्योतिर्गमयः

मृत्योर्मा अमृतं गमयः ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः

माननीय राजेश्वरबाबु तथा भित्रहरू, तपाईंहरूको स्वागत गर्न मलाई सचिवजीले उठाउनुभयो । स्वागत गर्नुभन्दा पहिले म एकपटक तपाईंहरू सबैलाई यस आयोजनाको केन्द्रविन्दु, यसका कारण भएका हाम्रा लक्ष्मीनारायण, रानी जगदम्बा तथा लेफिटेनेन्ट जनरल मदनशमशेरको स्मरण गरिदिनुहुन आग्रह गर्दछु ।

स्वागतम् भन्ने शब्द उच्चारण गर्दा आज मलाई खूब स्वाद आइरहेछ । हाम्रा यहाँका लक्ष्मीनारायणलाई सम्मान गर्न बर्मेली जोडी लक्ष्मीनारायणको यो प्रथम नेपाल आगमन भएको छ (आगमन भएको छ भन्नु अशुद्ध भएको छैन किनभने उहाँहरू ऐले काँकडभिन्ना भित्रिसक्नुभएको छ) । म आदरणीय ठाकुरप्रसाद गुरागाईंज्यू तथा उहाँकी लक्ष्मीलाई तपाईंहरू सबैका तर्फबाट स्वागत निवेदन गर्दछु । डा. दयाराम श्रेष्ठ पनि आज लक्ष्मीनारायणै भएर पाल्नुभएको छ- श्रेष्ठदम्पतिको पनि म हार्दिक स्वागत गर्दछु ।

ठाकुरप्रसादजी करिब सवासय वर्षपछि आज नेपाल फर्कनुभएको छ भन्छु म । जङ्गबहादुरका समयमा बर्मा भासिएका उहाँका पुर्खाको प्रतिनिधित्व गर्दै आज उहाँ भगवान् पशुपतिनाथको थलोमा आइपुगनुभएको छ । नेपालले गरेको आफ्नो सन्ततिको

सम्मान देख्ता स्वर्गमा उहाँका पुर्खा पनि प्रसन्न होला न् भन्ने मलाई लाग्दछ। पुर्खाको हृदय प्रसन्न पार्ने ठाकुरज्यूलाई म स्वागत गर्दछु (यहाँनिर पनि, उहाँ नेपाल भित्रिसक्नुभएकाले यो स्वागत ठीकै छ भन्छु)।

दयारामज्यूलाई त म के भनूँ। जैले पनि उहाँलाई म 'सम्भव' नै भन्थेँ। त्यही चरितार्थ भएको छ आज भनौँ- उहाँले आफूलाई 'मदन पुरस्कार'मा 'ब्यौला' हुन सम्भव बनाउनुभएको छ। म उहाँको स्वागत गर्दछु।

माननीय राजेश्वरदाबु, तपाईंले त स्वयम् ब्यौला भएर यहाँ हाम्रो सम्मान उपभोग गरिसक्नुभएको छ। तपाईंलाई म पुनः स्वागत अभिवादन गर्दछु।

विद्वान् मित्रहरू, तपाईंहरू यहाँ यति धेरै सङ्ख्यामा उपस्थित हुनुहुन्छ। म नामै किटेर तपाईंहरू सबैलाई स्वागत गर्न सक्तथेँ। तर त्यसो नगरूँ क्यारे। सामूहिक रूपमा म तपाईंहरूलाई स्वागत भन्छु। निम्ताका मामिलामा यो गुठी असाध्यै कन्जुस देखिन्छ। सुरुदेखि नै यो गुठी त्यस्तै थियो। २०१४ सालमा सबभन्दा पहिले हामीले पुरस्कारको समारोह गर्दा ५० जनाजति मात्र विद्वान्हरू उपस्थित हुनुहुन्थ्यो। एउटा बैठकमा अटाउने जति मात्रलाई निम्त्याउने हाम्रो बानी जस्तै बस्यो। तर त्यो सानो सङ्ख्यालाई देशविदेशका नेपाली विद्वान्हरूको प्रतिनिधि मान्ने हाम्रो परम्परा रहिआएको छ। अतः तपाईंहरूलाई र तपाईंहरूमाफत हाम्रा असङ्ख्य नेपाली कवि, लेखक, साहित्यकहरूलाई म यहाँ स्वागत गर्दछु।

स्वागत गर्दागर्दै आज मलाई तपाईंहरूलाई एउटा स्वागतयोग्य कुरो सुनाउन मन लागेको छ। यस वर्ष मदन पुरस्कार गुठीले हाम्रा कविलेखकहरूबाट अभूतपूर्व सहयोग पायो। पहिले कहिल्यै नआएको सङ्ख्यामा यसपटक हामीकहाँ ग्रन्थहरू आइपुगे। (गुठीमा कतिओटा ग्रन्थ आए भन्ने कुरो हामी छद्म राख्छौं, यो हाम्रो स्वार्थका लागि होइन, पुरस्कार पाउने विद्वान्लाई नै खल्लो नलागोस् भनेर हो।) ग्रन्थ आइपुगेका मात्र होइन, यति उम्दाउम्दा ग्रन्थ आए, हामीहरू गौरवान्वित भयौं। एक जना परीक्षकले त कतिसम्म भन्नुभएको छ भने यति उच्चकोटीका ग्रन्थहरू रहेछन् यसपटक, आठ दसओटामध्ये जुनसुकैलाई टिपेर पुरस्कृत गरे पनि हुन्थ्यो, पुरस्कारको गरिमा घट्दैनथ्यो रे!

तर के गर्ने, एउटाभन्दा बढी ग्रन्थलाई पुरस्कृत गर्न सकिँदैन। त्यसैले आज म ती उत्कृष्ट ग्रन्थका लेखकहरू, (कोही यहाँ हुनुहुन्छ, कोही हुनुहुन्न) उहाँहरू सबैलाई विशेष स्वागत निवेदन गर्दछु।

स्वागत गर्नेले प्रतिवेदन दिने सचिबको काम चोर्नु हुँदैन रे। त्यसो हुँदा अब बढी नबोली म फेरि एकपटक स्वागतम् मात्र भनेर चुप लाग्दछु। धन्यवाद!